

Венето вирішували, чи бажають вони більше автономії і чи хотіли би стати незалежною державою. Результати були неочікуваними навіть для організаторів. За становлення Венето суверенною державою висловилося майже 90% опитаних, серед яких 50% бажали біти членами як ЄС, так і НАТО, і використовувати євро як національну валюту [2]. Незалежність дала б регіону більше 20 млрд. євро надлишкового прибутку, а сама держава стала б однією з потужніших економік Європи, займаючи 7-ме місце за ВВП серед усіх європейських країн [1].

Звісно, шлях Венеції до незалежності був би значно складнішим, ніж цього хотіли б прихильники. Офіційні представники ЄС неодноразово відмовляли у автоматичному членстві державам, які відділилися від країн-членів ЄС, тому Венеції потрібно буде пройти довгий багаторічний процес вступу до організації, який включає в себе абсолютну згоду усіх країн-членів на вступ нової держави. Однак, звичайно Італія завжди блокуватиме вступ до ЄС, тим самим ізолюватиме її на континенті. Проте, це не зупиняє риторику ідеологів венеційського руху за незалежність.

Таким чином, регіони, які бажають відділитися, є економічно сильнішим за інші, мають потужні політичні рухи за від'єднання. Але, на практиці їх відокремлення регіону в окрему державу неможливе через ряд проблем. По-перше, центральна влада в Італії є досить сильною і наразі їй вдається втримувати ситуацію. Проте, найбільше гальмує ці рухи міжнародний чинник: подальший вступ до ЄС, який буде блокуватися «материнською» державою, власні регіональні борги, налагодження зв'язків з іншими державами та визнання цими самими державами.

Список використаних джерел

1. Цебенко О. *Форми вияву сепаратизму: теоретико-методологічний аспект* // Укр. нац. ідея: реалії та перспективи розвитку: зб. наук. пр. Львів, 2014. № 26. С. 44 - 51. 2. *Italie: et si Venise redevenait une République ?* / France 24. URL: <https://www.france24.com/fr/20140317-venetie-referendum-republique-en-ligne-crimee-ecosse-independance>. 3. *Referendum indipendenza Veneto: 2 milioni di sì* / RaiNews. URL: <http://www.rainews.it/dl/rainews/articoli/referendum-indipendenza-veneto-due-milioni-a-favore-a827fd1d-99d4-4b23-836c-c653559cc797.html>.

Р. М. Ключник, А. С. Магдич

ДІЯЛЬНІСТЬ ООН У КОНТЕКСТІ БОРОТЬБИ З ПАНДЕМІЄЮ COVID-19

2020 р. запам'ятається світові передусім пандемією коронавірусної хвороби COVID-19. Усі інші політичні та економічні події проходили на тлі глобальної рецесії, що охопила весь світ та торкнулася практично кожного. Відповідно, на боротьбу з цією глобальною проблемою було спрямовано всі сили не лише держав, а й міжнародних організацій.

ООН із самого початку пандемії почала реалізацію стратегії реагування, що складається з трьох компонентів:

1. Широкомасштабні, скоординовані та комплексні заходи реагування в галузі охорони здоров'я, уживані під керівництвом ВООЗ та відповідно до Стратегічного плану забезпечення готовності та реагування. У рамках цих заходів реагування ООН підтримує зусилля із прискорення розробки виробництва доступних вакцин та засобів діагностики. Крім того, ООН забезпечує міжнародну координацію та оперативну підтримку на глобальному, регіональному та державному рівнях, а також підтримує розширення масштабів національних операцій із забезпечення готовності та реагування.

2. Широкомасштабні зусилля з подолання руйнівних соціально-економічних та гуманітарних наслідків кризи та її впливу на ситуацію у сфері прав людини,

спрямовані на порятунок людей, забезпечення доступу до служб життєзабезпечення, утримання домогосподарств на певному рівні функціонування, підтримка платоспроможності підприємств, безперебійність надання державних послуг – і все це за умов дотримання прав людини. У рамках цих зусиль приймаються оперативні заходи гуманітарного реагування для підтримки найбільш вразливих людей в найбільш вразливих країнах шляхом надання життєво важливої допомоги в рамках глобального плану гуманітарного реагування.

3. Процес відновлення, який дозволить вийти з кризи сильнішими. У процесі подолання цієї кризи перед нами відкривається можливість вирішити проблеми, пов'язані з кліматичною кризою, нерівністю, соціальною ізоляцією, пробілами в системах соціального захисту та іншими недоліками. Необхідно розглянути нові можливості використання відновлюваних джерел енергії та конструювання стійких продовольчих систем [1].

Дані напрями повною мірою втілюються у стратегічних ініціативах Генерального секретаря ООН А. Гутерреша, деякі з яких ми наведемо в таблиці 1.

Таблиця 1. Стратегічні ініціативи Генерального секретаря ООН

Дата	Ініціатива
23 березня 2020 р.	Заклик до глобального припинення вогню
5 квітня 2020 р.	Заклик боротися з гендерним насильством у контексті COVID-19
8 травня 2020 р.	Заклик боротися з ненавистю та ксенофобією
19 червня 2020 р.	«COVID-19 та сфера праці»

ООН також проводить кампанію «Verified» із боротьби проти дезінформації: поряд з пандемією світ переживає «інфодемію» дезінформації: війну проти науки, різке зростання стигматизації та ненависті та активізацію зусиль з експлуатації людей, які тривалий час перебувають в Інтернеті. Мета цієї ініціативи ООН – обмінюватися достовірною інформацією та боротися з неправдивими повідомленнями за допомогою порад та рішень, заснованих на фактах. Більш ніж 18 тисяч людей беруть участь у регулярному обміні підготовленими на 10 мовах матеріалами, з якими ознайомилися 400 млн людей. Інформаційна мережа ВООЗ з питань епідемій регулярно надає ресурси та оновлення, призначені для громадськості та для сфер охорони здоров'я, туризму та бізнесу [2].

17 лютого 2021 р. А. Гутерреш розкритикував розвинені країни, які зарезервували для себе 75% вакцин. Розподіл вакцин, на думку генсека ООН, є найбільшим моральним випробуванням для світового співтовариства. Він застерігає від подальшого поширення хвороби у випадку позбавлення населення бідних країн можливості вакцинуватися [3].

Таким чином, пандемія COVID-19 вплинула на всі сектори економіки практично всіх країн світу. ООН як глобальна міжнародна організація взяла на себе чималу відповідальність за згуртування країн перед обличчям небезпеки та координацію зусиль щодо подолання пандемії, про що свідчать вищеописані ініціативи. У той же час нерівність між країнами нікуди не зникла, а проявилася більш гостро в питанні запобігання хвороби.

Список використаних джерел

1. Комплексное реагирование Организации Объединенных Наций на COVID-19: спасение людей, защита общества, более эффективное восстановление // ООН. – URL: https://www.un.org/sites/un2.un.org/files/comprehensive_response_to_covid-19_russian.pdf. 2. Комплексное реагирование системы Организации Объединенных Наций на COVID-19: спасение людей, защита общества, более эффективное восстановление // ООН. – URL: https://www.un.org/sites/un2.un.org/files/un_comprehensive_response_to_covid19_russian.pdf. 3.

К. О. Березовська, В. М. Щербак

ДО ПИТАННЯ ЛІНГВІСТИЧНОГО ЧИННИКА У МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИНАХ: РОЛЬ ФРАНКОФОНІЇ

З кінця минулого століття вчені остаточно прийшли до висновку, що розвиток мови не завжди прямолінійний, бо надзвичайно складними та різноплановими є її зв'язки з суспільством, мисленням, свідомістю, культурою, мораллю. При цьому значний вплив на неї здійснюють взаємовідносини між представниками різних народів. В той же час розширення взаємовідносин між представниками різних народів на основі лінгвістичного фактору в кожній країні має свої особливості реалізації. Найбільше інтенсивно лінгвістичний фактор у налагодженні міжнародних відносин використовує сьогодні Франція, яка активно застосовує французьку мову у формуванні міжкультурної комунікації, спираючись на діяльність Франкофонії.

Франкофонія – це міжнародна організація, що об'єднує 88 членів на основі лінгвістичної приналежності [6]. Відповідно до статуту, цілями організації є: 1) інтенсифікація діалогу культур і цивілізацій; 2) об'єднання народів шляхом спільних знань; 3) просування освіти і процесів виховання [5].

Сам термін «франкофонія» вперше використав в 1880 році Онезім Рёклю для позначення сукупності країн і народів, які використовували французьку мову. Сьогодні Франкофонія - міжнародна організація [6]. Вона має ряд інституційних органів і багатогранно взаємодіє з різними ЗМІ, неурядовими міжнародними організаціями, здійснює дії, спрямовані з одного боку на поширення французької та зміцнення її позицій на світовій арені, з іншого боку - на презентацію і захист мовного і культурного різноманіття [5].

У 17 столітті Франція була гегемоном в Європі і почала втрачати лідируючу позицію після війни за іспанську спадщину [1]. Також можливо говорити про престиж французької мови в епоху Просвіти. У 20 ст. почала збільшуватися роль англомовних країн і великої популярності почала набувати англійська, стаючи гіперцентральною за гравітаційною моделлю Луї - Жана Кальве [4].

Мова безпосередньо пов'язана з мисленням людини, впливає як на її розвиток, так і на її світогляд. У випадку, якщо всі люди почнуть говорити і думати на одній мові (в наш час такий ризик пов'язаний з експансією англійської мови), то людство зіткнеться з можливістю встановлення повсюдного глобального «тоталітарного лінгвістичного режиму». Отже, Франкофонія, об'єднуючись з іншими акторами міжнародних відносин, шукає альтернативні концепції глобалізації, які допоможуть запобігти загальній уніфікації, призведуть до «мондіалізації» [3].

Якщо розглядати діяльність Франкофонії з підтримки лінгвістичних об'єднань, то можна привести приклад формування лузофонії - спільноти (на основі португальської мови, 1996р.), процес інституціоналізації якого проходив за допомогою Франкофонії і за її зразком. Яскравим доказом співпраці Франкофонії з іншими організаціями може бути зустріч 2001 року з представниками ще 4 організацій, створених на основі мовного чинника, з Іспанії і Португалії. Всі ці організації мають схожі завдання: збереження мовного та культурного різноманіття, допомога в процесі демократизації міжнародних відносин і поширення концепції «культури світу», розробленої ЮНЕСКО. Результатом зустрічі стало прийняття Декларації про культурне різноманіття, в якій зазначено, що диференційованість